

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 72

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 ianuarie 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 604 din 4 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 lit. d), f) și g) și ale art. 13—17 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, precum și ale art. 10 ¹ —10 ⁴ și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici	2—5		8—11
Decizia nr. 621 din 4 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	5—8		12—13
Decizia nr. 719 din 9 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de			
		urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	8—11
		Decizia nr. 784 din 18 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.....	12—13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		65. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea structurii organizatorice a Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale.....	14—15
		★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 604**

din 4 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 lit. d), f) și g) și ale art. 13—17 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, precum și ale art. 10¹—10⁴ și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 lit. d), f) și g), art. 13—17 și ale art. 33 pct. 3 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, precum și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, excepție ridicată de Robert-Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu în Dosarul nr. 6.476/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 199D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde partea Agenția Națională de Integritate, prin consilier juridic Mihai Alexandru Ionescu, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorii excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, cum ar fi deciziile nr. 663 din 26 iunie 2012, nr. 207 din 29 aprilie 2013, nr. 210 din 29 aprilie 2013, nr. 311 din 13 iunie 2013 sau nr. 316 din 18 iunie 2013. Prin aceste decizii instanța constituțională a arătat, în esență, că toate procedurile desfășurate în fața Agenției Naționale de Integritate au caracter administrativ, și nu jurisdicțional, așa cum susțin autorii excepției, și că măsura de control al averilor nu afectează garanțiile dreptului de proprietate, deoarece Constituția nu interzice confiscarea averilor dobândite ilicit.

4. Având cuvântul asupra excepției de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acesteia ca neîntemeiată, solicitând menținerea amplei jurisprudențe a Curții Constituționale în această materie. Față de susținerile autorilor excepției referitoare la răsturnarea sarcinii probei, precizează că, în situația în care Agenția Națională de Integritate constată, prin raportul de evaluare finală, că există diferențe semnificative între modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă, atunci autoritatea sesizează instanța judecătorească competentă. Așadar, este pe deplin aplicabilă așa-numita prezumție a dobândirii ilicite a averii, proba contrară intrând în sarcina persoanei vizate de raportul de evaluare. De altfel, în același sens a decis și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 3 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Blum împotriva Austriei*.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 6.476/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 lit. d), f) și g), art. 13—17 și ale art. 33 pct. 3 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, precum și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici**, excepție ridicată de Robert-Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea raportului de evaluare a averii întocmit de Agenția Națională de Integritate.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea unor prevederi din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, stabilind că unele atribuții exercitate de inspectorii de integritate au caracter

jurisdicțional. Pentru a face aplicarea dispozițiilor art. 147 din Constituție, în sensul punerii de acord a textelor legale constatate neconstituționale cu decizia Curții, legiuitorul a dispus, la art. 33 din Legea nr. 176/2010, abrogarea acelor prevederi din Legea nr. 144/2007 declarate a fi contrare Legii fundamentale. Autorii excepției apreciază că, în realitate, acele norme se regăsesc în mare parte în cuprinsul noilor dispoziții ale Legii nr. 176/2010, deoarece diferențele de reglementare sunt nesemnificative (înlocuirea sintagmei „verificarea” care denumea activitatea de control cu sintagma „evaluare”, fără a afecta atribuțiile de control ale Agenției Naționale de Integritate), procedura specifică activității de evaluare a averilor implicând, în continuare, activități cu caracter jurisdicțional.

7. Astfel, deși potrivit art. 10⁴ din Legea nr. 115/1996, competența de a sesiza instanța de judecată s-a transferat unei comisii de cercetare constituite la nivelul fiecărei curți de apel, rezultă, din cuprinsul textelor legale criticate, că tot inspectorul de integritate este cel care analizează și decide, prin raportul de evaluare, dacă există diferențe semnificative între modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă. Mai mult, potrivit art. 17 coroborat cu art. 22 din Legea nr. 176/2010, rezultă că „raportul de evaluare” este definitiv în sistemul căilor administrative de atac, putând fi contestat direct la instanțele de contencios administrativ, independent de sesizarea Comisiei de cercetare a averilor. Totodată, potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, comisia de cercetare este obligată să evalueze rapoartele de evaluare întocmite de inspectorii de integritate, inclusiv sub aspectul propunerilor, și să ia, de urgență și cu precădere, măsurile legale care se impun.

8. În final, comparând atribuțiile și procedura activității de evaluare proprie inspectorilor de integritate față de cele specifice Comisiei de cercetare a averilor, se poate distinge cu ușurință — afirmă autorii excepției — „identitatea de atribuții și mijloace utilizate la nivelul celor două entități în desfășurarea activităților care în fapt și în drept ar trebui să fie distincte”. Dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 115/1996 autorizează curtea de apel să dispună, în cazul constatării dobândirii nejustificate a unor bunuri anume determinate sau a unei cote-părți dintr-un bun, fie confiscarea bunurilor sau a cotei-părți nejustificate, fie plata unei sume de bani, egală cu valoarea bunului. Deși legea nu mai recunoaște posibilitatea inspectorului de integritate de a solicita direct instanței de judecată competente confiscarea acestei părți sau a bunului determinat, „prevederile art. 10⁴ din Legea nr. 176/2010 strămută această posibilitate către Comisia de cercetare a averilor”. Autorii excepției susțin că dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 115/1996 „extind măsura confiscării de la bunurile dobândite ilicit și cu privire la bunurile nejustificate, încălcând în continuare prevederile art. 44 alin. (8) și (9) din Constituție”. Or, Curtea Constituțională a constatat, prin deciziile nr. 415 din 14 aprilie 2010 și nr. 453 din 16 aprilie 2008, că măsura confiscării unor bunuri constituie o excepție de la principiul constituțional, consfințit de art. 44 alin. (8) din Legea fundamentală, potrivit căruia caracterul licit al dobândirii bunurilor se prezumă. Totodată, dispozițiile Legii nr. 176/2010 prevăd că, în absența unei hotărâri judecătorești care să dispună confiscarea averii, tot persoana cercetată este cea supusă sarcinii contraprobei, ceea ce încălcă și prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând argumentele reținute de Curtea Constituțională la pronunțarea deciziilor nr. 321 din 29 martie 2007, nr. 414 din 3 mai 2007, nr. 663 din 26 iunie 2012, nr. 207 din 29 aprilie 2013, nr. 311 din 13 iunie 2013, nr. 316 din 18 iunie 2013.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele prevederi din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010:

— art. 1 alin. (3) referitor la activitatea de evaluare desfășurată de Agenția Națională de Integritate;

— art. 7 alin. (1) și (2) care conțin prevederi referitoare la posibilitatea rectificării declarației de avere și/sau a declarației de interese depuse, la termenele și condițiile corespunzătoare acestor operațiuni;

— art. 8 alin. (1) și (2) — texte ce reglementează scopul și sfera de exercitare a activității de evaluare;

— art. 10 lit. d), f) și g) privind atribuțiile inspectorului de integritate *de evaluare*, în condițiile legii, a diferențelor semnificative dintre modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă, *de întocmire a rapoartelor de evaluare* în cazul în care, în urma evaluării, identifică elemente de încălcare a legislației privind regimul declarării averii, al conflictelor de interese, respectiv al incompatibilităților;

— art. 13—17 sunt cuprinse în titlul II al Legii nr. 176/2010, intitulat „*Proceduri de asigurare a integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice*”, capitolul I „*Proceduri în fața Agenției Naționale de Integritate*”, secțiunea 2 „*Evaluarea averii*”.

15. De asemenea, Curtea observă că, în cuprinsul încheierii de sesizare și al motivării scrise a autorilor excepției, sunt indicate, ca obiect al acesteia, și prevederile „art. 33 pct. 3 din Legea nr. 176/2010.” Curtea constată că în mod eronat a fost înscris în documentele menționate acest articol deoarece, în realitate, este vorba de art. 35 pct. 3 din aceeași lege, prin care sunt introduse art. 10¹—10⁴ în cuprinsul Legii nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 28 octombrie 1996. Pe de altă parte, având în vedere dispozițiile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor

normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căreia „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, așadar, și dispozițiile art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996, texte referitoare la comisia de cercetare a averilor și procedurile specifice activității sale, precum și ale art. 18 din același act normativ, acestea din urmă având următorul conținut:

— Art.18: „(1) Dacă se constată că dobândirea unor bunuri anume determinate sau a unei cote-părți dintr-un bun nu este justificată, curtea de apel va hotărî fie confiscarea bunurilor sau a cotei-părți nejustificate, fie plata unei sume de bani, egală cu valoarea bunului, stabilită de instanță pe bază de expertiză. În cazul obligării la plata contravalorii bunului, instanța va stabili și termenul de plată.

(2) Dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unei infracțiuni, instanța trimite dosarul la parchetul competent, pentru a analiza dacă este cazul să pună în mișcare acțiunea penală.

(3) În cazul în care se constată că proveniența bunurilor este justificată, instanța hotărăște închiderea dosarului.”

16. În motivarea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) referitoare la principiile statului de drept și, respectiv, la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 23 alin. (11) care consacră principiul prezumției de nevinovăție, ale art. 44 alin. (8) și (9) referitoare la prezumția de liceitate a dobândirii bunului și, respectiv, la posibilitatea confiscării bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții, numai în condițiile legii, ale art. 124 alin. (2) potrivit căreia „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți” și ale art. 147 alin. (1)—(3), care reglementează efectele deciziilor Curții Constituționale prin care aceasta constată neconstituționalitatea unor dispoziții din legi și ordonanțe în vigoare, a legilor înainte de promulgare și, respectiv, a unui tratat sau acord internațional.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege ce constituie obiectul acesteia au mai fost supuse controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare.

18. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile criticate cuprinse în Legea nr. 176/2010, Curtea remarcă o bogată jurisprudență constituțională, care răspunde unor critici de neconstituționalitate referitoare, în principal, la caracterul pretins juridic al activității desfășurate de Agenția Națională de Integritate. Exemplificative în acest sens sunt Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, Decizia nr. 1.042 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 8 februarie 2013, Decizia nr. 207 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, sau Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013, prin care Curtea, respingând excepția, a statuat că Agenția Națională de Integritate desfășoară o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010. Pentru aceasta, Curtea a reținut că funcția juridicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul, de a soluționa printr-o hotărâre investită cu

puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității juridicționale propriu-zise, care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate. Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, care se realizează inclusiv din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate, fără ca în competența sa să intre soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor legii. Totodată, Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege.

19. Curtea observă că autorii excepției de față, invocând „art. 35 pct. 3 din Legea nr. 176/2010” (sau cum eronat este redactat „art. 33 pct. 3”), critică, în realitate, dispozițiile art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996, introduse prin art. 35 pct. 3 din Legea nr. 176/2010. Or, aceste dispoziții au constituit obiectul excepției de neconstituționalitate invocate de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești, excepție soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 307 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 4 august 2014. Respingând excepția, Curtea a reiterat, cu acel prilej, cele constatate prin Decizia nr. 321 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 16 mai 2007, reținând, în esență, că comisia de cercetare nu este un veritabil organ de jurisdicție, de vreme ce nu „spune dreptul” (*juris dictio*), nu dă un verdict și nu îndeplinește o activitate de înfăptuire a justiției, prin acte proprii cu efecte juridicționale specifice. Rolul acestei comisii este de a cerceta cele consemnate de Agenția Națională de Integritate prin raportul de evaluare, la sesizarea acesteia — autoritate administrativă autonomă care, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010, are doar atribuția de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege. Comisia de cercetare, constituită din doi judecători și un procuror, efectuează propria activitate de cercetare, administrând, într-adevăr, probele prevăzute de lege pentru soluționarea cauzei: citarea persoanelor în cauză spre a fi audiate, luarea de declarații, solicitarea de informații autorităților publice sau oricărei persoane juridice, efectuarea de cercetări locale sau dispunerea efectuării de expertize. Modalitatea de instrumentare a probatoriului, specifică unei instanțe judecătorești, nu este însă un element suficient pentru a-i atribui comisiei de cercetare caracter juridicțional, rolul acesteia fiind, în realitate, acela de garantare suplimentară a imparțialității și contradictorialității sub imperiul căreia trebuie să se desfășoare orice activitate de cercetare, alături de garanția ce decurge din însăși modalitatea de constituire a comisiei de cercetare în sine: doi judecători și un procuror. Curtea a mai arătat că, spre deosebire de actele juridicționale — cum sunt hotărârile judecătorești —, actele pronunțate de Comisia de cercetare a averilor, dacă nu dispun clasarea cauzei, au exclusiv rolul de a sesiza instanța judecătorească sau parchetul competent, după caz, acesta fiind singurul lor efect juridic. Din această perspectivă, comisia de cercetare apare ca un organ intermediar între Agenția Națională de Integritate și instanța judecătorească, efectuând o activitate de cercetare prealabilă cu rol de „filtrare”, din totalitatea sesizărilor primite prin rapoartele de evaluare ale Agenției Naționale de Integritate, doar

a acelor cauze care, prin intermediul unei „ordonanțe motivate” — deci însoțite de o argumentare temeinică și legală —, vor fi trimise fie instanței judecătorești, fie parchetului competent, spre soluționare definitivă.

20. Curtea constată că argumentele reținute în jurisprudența sa relevantă, la care a făcut mai sus referire, își mențin valabilitatea, pentru identitate de rațiune, și în cazul excepției de față.

21. În ceea ce privește dispozițiile art. 18 din Legea nr. 115/1996, Curtea constată că măsura reglementată de textul legal criticat este executată în urma rămânerii irevocabile a unei

hotărâri judecătorești, adică prin neexercitarea sau după epuizarea căilor de atac, respectiv soluționarea irevocabilă a recursului adresat, potrivit art. 20 din Legea nr. 115/1996, Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Garanțiile pe care le oferă procedura jurisdicțională (publicitate, oralitate, contradictorialitate, exercitarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil etc.) sunt suficiente pentru a putea considera că măsura dispusă se integrează scopului Legii nr. 115/1996. Prin urmare, criticile de neconstituționalitate, astfel cum au fost formulate în prezenta cauză, nu pot fi reținute.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert-Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu în Dosarul nr. 6.476/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 7 alin. (1) și (2), art. 8 alin. (1) și (2), art. 10 lit. d), f) și g) și ale art. 13—17 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, precum și ale art. art. 10¹—10⁴ și ale art. 18 din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 621

din 4 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile

pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Casarotto Franco în Dosarul nr. 63.193/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 414D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează asupra faptului că autorul excepției a transmis la dosarul curții un înscris prin care prezintă date referitoare la situația juridică a imobilului în litigiul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, solicitând, în final, judecata în lipsă. Totodată, sunt depuse diverse documente, în copie certificată conform cu originalul, ce fac parte din dosarul instanței de judecată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că textele de lege criticate nu au incidență asupra soluționării litigiului, obiectul acestuia fiind o acțiune în anulare a unui act de vânzare-cumpărare a unui imobil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 2 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 63.193/3/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Casarotto Franco într-o cauză civilă în care acesta a solicitat, în calitate de cumpărător, constatarea nulității actului de vânzare-cumpărare a unui imobil și obligarea părții la daune morale pentru prejudiciul produs ca urmare a aplicării greșite a prevederilor Legii nr. 112/1995, imobilul respectiv făcând obiectul procedurii de recuperare declanșate în temeiul Legii nr. 10/2001 de succesorii legali ai proprietarilor originari.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că textele legale mai sus redată „vin în totală contradicție cu dispozițiile art. 44 din Constituție”, fără a preciza în ce anume constă pretinsa contradicție.

7. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate, ci se limitează doar la a constata admisibilitatea acesteia.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este, în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, inadmisibilă, deoarece textul legal criticat a fost declarat neconstituțional prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, modificată și completată prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în

mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1)—(3): „(1) *Imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură.*

(2) *În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.*

(3) *În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”;*

— Art. 4: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 24: „(1) *Punctele stabilite prin decizia de compensare emisă pe numele titularului dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, nu pot fi afectate prin măsuri de plafonare.*

(2) *În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).*

(3) *Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).*

(4) *În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).*

(5) *Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele care încheie tranzacții privind drepturi asupra imobilelor care fac obiectul legilor de restituire au obligația să comunice Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, în termen de 15 zile, un exemplar al actului prin care s-a încheiat tranzacția.*

(6) *Documentele transmise după împlinirea termenului prevăzut la alin. (5) nu se iau în considerare de către Comisia Națională la emiterea deciziei.*

(7) *Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților transmite Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, în termen de 5 zile de la primire, o copie a documentelor prevăzute la alin. (5).”;*

— Art. 31: „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.

(2) În aplicarea alin. (1), deținătorul poate solicita, anual, după 1 ianuarie 2017, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile. Ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.

(3) Sumele cuprinse în titlurile prevăzute la alin. (2) se plătesc de către Ministerul Finanțelor Publice în cel mult 180 de zile de la emitere.

(4) Punctele netransformate în numerar se pot valorifica în continuare în cadrul licitațiilor naționale de imobile.

(5) Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.”;

— Art. 32: „(1) Se instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înregistrări dosarele depuse la entitățile investite de lege. Termenul curge de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit la cererea scrisă a persoanei care se consideră îndreptățită sau a reprezentantului legal, prin decizia conducătorului entității investite de lege sau a persoanei împuternicite de către acesta, o singură dată, pentru o perioadă de 60 de zile, în situația în care persoana care se consideră îndreptățită face dovada efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții.

(3) Cererea de prelungire a termenului se va formula în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și va fi însoțită de dovada demersurilor întreprinse.

(4) Instituțiile deținătoare au obligația de a elibera, în termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii, actele doveditoare solicitate.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

13. În motivarea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 — Dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reamintește că, în vederea exercitării atribuției sale prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție, și anume soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale reglementează la art. 29 condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate. Printre acestea, alin. (1) teza finală al articolului menționat impune condiția admisibilității constând în „legătura [textului legal criticat — s.n.] cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Din această perspectivă, Curtea urmează să determine obiectul cauzei în care a fost invocată excepția, cu scopul de a stabili dacă există sau nu o legătură între soluționarea cauzei și dispozițiile de lege ce fac obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

15. Astfel, Curtea observă că, prin acțiunea de chemare în judecată îndreptată împotriva statului român, prin Ministerul Finanțelor Publice, autorul excepției a solicitat instanței de judecată să constate cadrul juridic potrivit căruia imobilul în litigiu a fost trecut în proprietatea statului, respectiv regimul juridic de preluare a apartamentului de către Primăria Sectorului 2 București, și, ulterior, de către Societatea Comercială Apolodor — S.A. din București și să anuleze contractul de vânzare-cumpărare a imobilului, încheiat la data de 16 martie 2007 la notar, în temeiul juridic al Legii nr. 112/1995, deoarece acest act normativ nu era aplicabil, imobilul în cauză fiind trecut în proprietatea statului fără titlu. Din examinarea documentelor anexate la dosarul Curții, Curtea reține că, în concret, autorul excepției a cumpărat în martie 2007 un imobil de la o persoană care, la rândul său, îl dobândise în urma încheierii contractului de vânzare-cumpărare cu Societatea Comercială Apolodor — S.A. din București, care, la rândul său, deținea bunul în baza Legii nr. 112/1995 de la Primăria Sectorului 2 București. Făcând demersuri la autoritățile competente, autorul excepției a constatat că respectivul imobil nu se încadra în termenii și condițiile Legii nr. 112/1995, deoarece nu s-a putut identifica titlul

în baza căruia acesta a trecut în proprietatea statului. Ca atare, consideră că Societatea Comercială Apolodor — S.A. din București a vândut, în realitate, un bun ce nu putea fi pus în vânzare, astfel că și următorii proprietari au un titlu de proprietate lovit de nulitate. În ideea că imobilul respectiv se supune regimului juridic reglementat prin legile de restituire reparatorii, fiind preluat în mod abuziv, fără titlu, autorul excepției a identificat, prin propria voință și efort, prezumtivul succesor al proprietarilor originari, care, în opinia sa, este persoana îndreptățită a solicita restituirea în natură a bunului imobil.

16. Raportând dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 la circumstanțele specifice speței, astfel cum au fost mai sus expuse, Curtea constată că prezenta excepție de neconstituționalitate nu îndeplinește cerința legăturii dintre textele de lege criticate și soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului, deoarece obiectul acțiunii la fond nu este restituirea în

natură a imobilului în cauză, ci clarificarea regimului juridic al acestuia și al actelor succesive de dobândire a proprietății asupra imobilului.

17. Pe lângă această cauză ce atrage inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea mai observă și că aceasta nu este motivată, autorul său limitându-se numai la indicarea art. 44 din Constituție, dar fără a explica într-un mod rezonabil pretinsa relație de contrarietate dintre textele de lege criticate și norma fundamentală de referință. Așadar, și prin prisma art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(3), art. 4, art. 24 și ale art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Casarotto Franco în Dosarul nr. 63.193/3/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 719

din 9 decembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Livi-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Mihai Archip în Dosarul nr. 2.208/117/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 701D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 13 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.208/117/2014, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**, excepție ridicată de Mihai Archip într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită anularea deciziei privind încetarea raportului de serviciu și reintegrarea în funcția publică deținută anterior.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 a fost adoptată cu nerespectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât la data adoptării acesteia nu exista o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și, mai mult, afectează regimul unei instituții fundamentale a statului, domeniu în care nu pot interveni ordonanțele de urgență ale Guvernului. Astfel, se arată că nu a existat o situație extraordinară care să impună reglementarea reorganizării Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin procedura ordonanței de urgență. Dimpotrivă, având în vedere importanța majoră, chiar fundamentală a acestei structuri în cadrul organizării statale, se impunea ca reorganizarea ei să urmeze procedura normală de adoptare a legilor, o procedură care să permită examinarea atentă a tuturor consecințelor pe care le poate produce o astfel de reglementare.

7. Totodată, arată că drepturile fundamentale afectate sunt dreptul la muncă și cel la protecție socială prevăzute de dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (2). Astfel, arată că măsura de eliberare din funcție a întregului personal al Gărzii Financiare afectează statutul funcționarului public, care poate fi reglementat numai prin lege organică, conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Menționând jurisprudența Curții Constituționale, se arată că „unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice”, principiu care își găsește aplicabilitatea *mutatis mutandis* și în raport cu funcționari publici. Or încălcarea acestui principiu are drept rezultat înfrângerea principiului constituțional al statului de drept și al supremației Constituției.

8. De asemenea, arată că reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin preluarea personalului Autorității Naționale a Vămilor, dar prin eliberarea din funcție a personalului Gărzii Financiare, creează discriminare în ceea ce privește tratamentul aplicat funcționarilor publici din Garda Financiară privind accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice și încetarea raporturilor de serviciu. Arată că, făcând o comparație între atribuțiile Direcției generale antifraudă fiscală, înființată în baza art. 3 din ordonanța criticată, și atribuțiile comisarilor Gărzii Financiare stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003, aceste atribuții sunt aproape identice, astfel că atribuțiile specifice funcției nu au fost modificate într-o proporție mai mare de 50%, context în care numai personalul Autorității

Naționale a Vămilor a beneficiat de prevederile art. 99 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu și cel al Gărzii Financiare. Deși în Nota de fundamentare, publicată pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice în procesul de adoptare a ordonanței de urgență, s-a prevăzut fuziunea prin absorbție și preluarea activității Gărzii Financiare, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 a fost desființată Garda Financiară, iar personalul acesteia a fost eliberat din funcție, fără să fie preluat, nefiind o justificare rațională pentru neaplicarea aceleiași tratament și funcționarilor Gărzii Financiare.

9. În ceea ce privește afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului, autorii excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a considerat ca sunt instituții fundamentale ale statului cele reglementate în mod detaliat în Constituția României, precum și serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale. În acest context arată că prevederile art. 1 și 19 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 115 alin. (6) din Constituție.

10. De asemenea, arată că, prin Legea nr. 205/2012, Parlamentul a ratificat 5 scrisori de intenție cu Fondul Monetar Internațional, iar statul român se obligă să modernizeze și să restructureze sistemul administrativ, lege care se regăsește menționată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013. Din cuprinsul acestor scrisori rezultă intenția statului român de a menține Garda Financiară, și nicidecum desființarea ei. Din această perspectivă, consideră că prin desființarea Gărzii Financiare sunt încălcate prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, iar statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin.

11. **Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată ar putea fi întemeiată prin prisma Deciziei Curții Constituționale a României nr. 55 din 5 februarie 2014. Astfel, având în vedere considerentele acestei decizii, apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 vizează îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, instituție publică din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, iar această autoritate este prevăzută la art. 116—117 din Constituția României, fiind deci instituție fundamentală a statului. În acest context, este „afectat” regimul acestei instituții fundamentale a statului, prin reducerea numărului total de posturi, producând consecințe negative la nivelul instituției publice și, ca atare, neconstituționalitatea extrinsecă a actului normativ criticat afectează ordonanța de urgență în ansamblu.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** menționează că prevederile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și arată faptul că își menține punctul de vedere exprimat în dosarele Curții Constituționale nr. 351D/2014, nr. 353D/2014 și nr. 370D/2014, în sensul constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013.

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, precum și la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (1) și (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la categoriile de legi (statutul funcționarilor publici) și art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele delegării legislative în materia ordonanțelor de urgență.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și dispoziții constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

19. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a constatat că ordonanța de urgență vizează restructurarea următoarelor instituții publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală [organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, potrivit art. 18 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 31 august 2003], aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările și completările ulterioare, Autoritatea Națională a Vămilelor [organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, finanțat de la bugetul de stat, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare], Garda Financiară [instituție publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, finanțată de la bugetul de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare] și direcțiile generale ale finanțelor publice județene [instituții publice cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice].

20. Din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a reținut că scopul măsurii criticate îl reprezintă îmbunătățirea cadrului organizatoric al structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, gestionarea eficientă a resurselor financiare alocate, distribuția eficientă a personalului între diferitele activități ale administrației fiscale, precum și între unitățile de la nivel teritorial, crearea unui nivel regional în scopul îmbunătățirii planificării și controlului, reducerii costului colectării, al sporirii colectării veniturilor, precum și crearea unei noi structuri antifraudă. Așa fiind, Curtea a apreciat că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

21. Referitor la criticile de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea a constatat că acestea sunt neîntemeiate, deoarece ordonanța de urgență prevede desființarea Gărzii Financiare, instituție publică de control care se afla în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, însă această instituție nu poate fi încadrată în categoria instituțiilor fundamentale, întrucât, potrivit legii, și-a desfășurat activitatea în subordinea unui organ de specialitate al administrației publice centrale, iar nu în subordinea Guvernului sau a unui minister, așa cum prevăd dispozițiile art. 116 și 117 din Constituție, și nici nu a constituit o autoritate administrativă autonomă. În acest context, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu sunt de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, pe de o parte, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului nu afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea acestora, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește Garda Financiară, deși actul normativ prevede desființarea acestei instituții, cu consecința directă a afectării regimului său juridic, aceasta nu reprezintă o instituție fundamentală a statului, care să cadă sub incidența protecției prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

22. În ceea ce privește neafectarea prin ordonanță de urgență a drepturilor, libertăților și îndatoririlor prevăzute de Constituție, interdicție stabilită ca atare de dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea a apreciat că incidența dispozițiilor constituționale este subsecventă în acest caz stabilirii unor drepturi, libertăți sau îndatoriri fundamentale al căror exercițiu sau a căror existență să fi suferit o restrângere sau o vătămare. În cauza supusă controlului de constituționalitate, drepturile pretins a fi încălcate sunt cele referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor — art. 16, respectiv cele privind munca și protecția socială a muncii — art. 41 din Legea fundamentală.

23. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea prevederilor criticate dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat personalului încadrat în structurile administrației fiscale, determinat de modalitatea diferită în care legiuitorul reglementează încadrarea în noile structuri: prima categorie, cea a personalului Autorității Naționale a Vămilelor, al direcțiilor generale ale finanțelor publice, precum și a personalului direcțiilor regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiilor județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vreme ce a doua categorie, cea a personalului Gărzii Financiare, a fost eliberată din funcție, încadrarea în structura nou-înființată realizându-se prin concurs sau examen. Or, în ceea ce privește

principiul egalității, Curtea a statuat în mod constant, în jurisprudența sa, că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații anologice, trebuie să-și găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Curtea a apreciat că analiza situației ce face obiectul cauzelor pornește de la ipoteza că ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane care dețin calitatea de funcționari publici, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. S-a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, vechile structuri își continuă activitatea, întrucât se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, vechea structură — Garda Financiară — și-a încetat activitatea, legea prevăzând desființarea sa. Astfel, analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

24. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice cu statut special pe care acesta o deținea potrivit dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din

Constituție, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin adoptarea măsurii legislative a desființării Gărzii Financiare, cu consecința eliberării din funcție a personalului aferent, nu se îngreșește alegerea profesiei sau a locului de muncă, deoarece activitatea personalului noilor structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Or ordonanța de urgență prevede că, în urma preluării activității Gărzii Financiare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, se înființează două noi structuri, Direcția generală antifraudă fiscală și, în cadrul acesteia, Direcția de combatere a fraudelor, cu consecința organizării unor concursuri sau examene în scopul numirii personalului care să desfășoare activitățile care cad în competența noilor structuri. Așa fiind, nimic nu îi împiedică pe foștii angajați ai Gărzii Financiare să opteze pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate, legea garantând, în condiții de egalitate, accesul la exercitarea unei profesii, și anume la cea de funcționar public — inspector antifraudă.

25. Față de cele expuse, Curtea nu a reținut nici criticile formulate cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, și nici a celor ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Archip în Dosarul nr. 2.208/117/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

¹ A se vedea opiniile separate de la Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 784

din 18 decembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 13 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare
în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare, în Dosarul nr. 5.511/83/CA/2013 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.096D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin consilierul juridic Dan Nicolae Burulea. Lipsește partea Direcția Generală Regională de Asistență Socială și Protecția Copilului a Județului Satu Mare, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, precizând că supune analizei de constituționalitate doar dispozițiile alin. (2) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, iar nu și pe cele ale alin. (1) din același articol de lege. În susținerea excepției de neconstituționalitate, arată că instanța de judecată a aplicat în cauză dispozițiile art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, iar nu pe cele ale art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, dispoziții în vigoare și în a căror ipoteză se încadra membrul de sindicat reprezentat. Consideră că aplicarea prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 este un drept fundamental, iar aplicarea cu prioritate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 situează Guvernul „într-o poziție opusă și conflictuală cu Parlamentul”, care, în cadrul celor trei puteri, „are o poziție primordială”, înfăptuind funcția legislativă și gestionând procesul decizional.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă. În acest sens, arată că autorul excepției nu pune în discuție aspecte de neconstituționalitate, ci probleme de aplicare a legii, de competența instanței de judecată, și nici nu indică în ce mod dispozițiile de lege criticate ar contraveni prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 28 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 5.511/83/CA/2013, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.**

6. Excepția a fost ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare cu prilejul soluționării unui litigiu privind drepturi salariale ale funcționarilor publici.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că aplicarea de către instanța de judecată a dispozițiilor art. II art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 cu prioritate față de dispozițiile art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și art. 124 alin. (1) și (2). În acest sens, arată că dispozițiile art. 6 din Codul civil stabilesc că legea este aplicabilă cât timp este în vigoare, iar dispozițiile acesteia se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare. Or, Legea-cadru nr. 284/2010 a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2011, iar potrivit actelor normative ulterioare de salarizare în sectorul bugetar, singurele dispoziții normative suspendate în mod expres au fost dispozițiile art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010 și anexele acestei legi. Prin urmare, art. 10 alin. (5) din această lege a intrat și a rămas în vigoare de la data de 1 ianuarie 2011 și, potrivit Legii fundamentale, este aplicabil în mod echitabil și nediscriminatoriu pentru toți funcționarii publici din sectorul bugetar, inclusiv pentru autorul excepției. Aplicarea acestei norme este prioritară, tocmai în vederea realizării unui „*singur nivel de salarizare*.”

8. **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

12. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010 și aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Proautonomia” din Satu Mare în Dosarul nr. 5.511/83/CA/2013 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Din examinarea motivării criticii de neconstituționalitate, precum și din susținerile reprezentantului autorului excepției, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate privește doar dispozițiile art. II art. 13 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, care au următoarea redactare:

— Art. II: „*Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]*”

Art. 13: „*(2) În cazul funcționarilor publici nou-încadrați sau promovați, nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare este cel corespunzător treptei 3 de salarizare utilizate în anul 2010.*”

13. Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate temporară, în cursul anului 2012, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, potrivit celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

14. Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la Statul român, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate. Astfel, aspectele pe care autorul le învederează relevă probleme de aplicare a legii, ce revin competenței exclusive a instanței de judecată, și nu se referă la contrarietatea conținutului art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 cu prevederile Constituției.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aprobarea structurii organizatorice a Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale

Având în vedere:

— Referatul de aprobare al Direcției management și structuri unități sanitare nr. NB517 din 22 ianuarie 2015;

— prevederile art. 10 lit. e) din Hotărârea Guvernului nr. 734/2010 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Consiliului de administrație al Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale nr. 8 din 12 decembrie 2014 referitor la avizarea structurii organizatorice a Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 14 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă structura organizatorică a Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului sănătății nr. 860/2014 pentru aprobarea structurii organizatorice a Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 29 iulie 2014.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății și Agenția Națională a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Dorel Săndesc,
secretar de stat

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Legii bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 30 decembrie 2014, se face următoarea rectificare:

— la anexa nr. 4, la nr. crt. 3 (cu referire la ordonatorul de credite Ministerul Apărării Naționale), în loc de:

„BUGET DE STAT 700.000

CHELTUIELI CURENTE 400.000”

se va citi:

„BUGET DE STAT 400.000

CHELTUIELI CURENTE 100.000”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 827639